

En ny kultur

af

Mojan Momen

De seneste budskaber fra Det Universelle Retfærdighedens Hus har signaleret til bahá'í verdenen at bahá'í-samfundet er ved at få en ny kultur. I Ridvan budskabet 2000 henviste det til en "afgørende kvalitativ forskel" i bahá'í-samfundet og at "bahá'í-samfundet oplevede en forandring." I det samme budskab udtalte det, at under fireårsplanen, "kom medlemmerne af samfundet til at værdsætte, hvorledes systematisering skulle lette processerne med vækst og udvikling." Derefter udtaler det, at denne øgede bevidsthed var et stort skridt imod ... en ny kultur i samfundet."

Hvad betyder en ændring af kulturen og hvilke processer omgærder en sådan ændring? Et samfunds kultur bliver defineret af sociologer som "udgørende 'livsstilen' i et helt samfund," medregnet sprog, normer for adfærd og tros-systemer. Mennesker skaber den verden, de lever i. De lever i samfund og kommer til en fælles forståelse af den mening og betydning de vil tillægge realiteterne i deres verden. Disse realiteter kan være i naturen (man kan f.eks. blive enige om, at en bestemt klippeformation eller et bjerg er helligt), eller de kan være bestemte aktiviteter (man kan bestemme et særligt ritual for begravelser) eller være bestemte personer (man gør én person til deres hersker, en anden til præst og en tredje forstødes). Selv en så fundamental ting som sprog er skabt af menneskets kultur. På denne måde skaber mennesker den verden, de lever i – de skaber virkeligheden. Denne virkelighed bliver givet videre fra den ene generation til den næste – børnene lærer den, som den måde verden er på, og den måde de skal leve deres liv på for at blive en del af den verden.

Det kan ses ud fra den ovenstående beskrivelse af kultur, at det er noget, som mennesker investerer en masse energi og tid i. Man kan også fornemme, at en kultur er selvbevarende og modstår forandring. Siden civilisationens begyndelse (i den bogstavelige betydning det tidspunkt da menneskene boede i byer) har menneskelig velstand generelt været afhængig af stabilitet og kontinuitet. Derfor er der mange indbyggede psykologiske og sociale mekanismer, der modstår forandring. Forandring kan med tiden ske gradvis – britisk kultur, der anså det at eje slaver som normalt i det syttende århundrede, anså i det nittende århundrede, at denne praksis var uetisk og inhuman. Under indflydelse af store naturkatastrofer eller en erobring kan kulturen endog ændre sig hurtigt. Men almindeligvis har menneskets kultur en indbygget modstand mod forandring. Eftersom den skaber virkelighed, den måde verden er på, er den sædvanligvis ikke blevet set og observeret og således ikke blevet kritiseret eller underkastet pres for at blive forandret. Det var et karakteristisk træk ved det nittende og tyvende århundrede, at menneskenes samfund blev mere reflekterende, mere i stand til at undersøge og kritisere deres egen kultur og derfor

mere i stand til at begynde en forandring af kulturen. Selv evnen til at reflektere over vores egen kultur mindsker imidlertid ikke kulturernes modstand mod forandring. F.eks. har erkendelsen af, at mænd og kvinder er ligeberettigede, og at kvinder derfor bør spille samme rolle i samfundet, eksisteret i det vestlige samfund i næsten et århundrede, og dog har en ændring i den retning været smertelig langsom – glasloftet eksisterer stadig for kvinder i de fleste af livets sammenhænge. Det kan således ses, hvor vanskeligt det er at ændre en kultur. For øjeblikket er bahá'í-samfundet midt i en ændring af kulturen igangsat af Det Universelle Retfærdighedens Hus. Det er derfor vanskeligt at se skoven for bare træer – man kan ikke se de samlede karaktertræk i den forandring, der finder sted, når man er midt i den. Måske kan man få et bedre perspektiv på processen, hvis man kigger på et historisk eksempel på en sådan forandring. I de tidlige år af Shoghi Effendis embedsperiode, indledte han en ændring i bahá'í kulturen.

Når man ser tilbage på historien kan vi nu skelne hovedkaraktertrækkene ved denne forandring. Under 'Abdu'l-Bahás embedsperiode blev bahá'í-samfundet styret som en stor familie med 'Abdu'l-Bahá som denne families overhoved. Det meste blev udført på en personlig måde. F.eks. når 'Abdu'l-Bahá ønskede at påbegynde et initiativ, bad han en person om at gøre det. Eksempler på sådanne initiativer er f.eks. 'Abdu'l-Bahás anvisning til Agnes Parson om at arrangere racevenskabskonferencerne i USA, hans opmuntring til Corinne True om at lede arbejdet på det amerikanske tempel og hans anvisninger til John Esslemont om at genoprette bahá'í rådet i England.

Shoghi Effendi erkendte, at hvis bahá'í-troen skulle vokse var det nødvendigt at påbegynde skitseringen af Bahá'u'lláhs administrative struktur, som er givet i Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahás skrifter. Især i den sidstes testamente. Kun de mest rudimentære elementer i denne orden eksisterede på det tidspunkt. For at kunne gennemføre den ændring, som han så for sig, var det nødvendigt for Shoghi Effendi at gennemføre en ændring af kulturen. Han måtte lede bahá'í-samfundets energi ad nye kanaler. Derfor fokuserede Shoghi Effendis meddelelser til bahá'í verdenen, fra de tidligste år af hans embedsperiode, sig på målet om at oprette bahá'í administrationen. Det er emnet for næsten alle hans større breve i denne periode. De bahá'í'ere, der var nyttigst for Shoghi Effendi i denne periode, var de der var mest villige til at ændre sig i overensstemmelse med den nye kultur. Man fortæller en historie om Amelia Collins, som besøgte Shoghi Effendi i Haifa i 1923. Hun ønskede at tale med ham om at blive mere åndelig og fik i stedet en detaljeret belæring om bahá'í valgprocedure og rådslagning.

Et resultat af dette initiativ fra Shoghi Effendi var, at troens vækst og udvidelse blev sat i stå i mere end et tiår. Antallet af samfundets medlemmer mindskedes endog i disse år. Da kravet om at man skulle registrere sig formelt som bahá'í for at kunne deltage i bahá'í valg i Iran blev håndhævet, var der mange personer, som man tidligere havde betragtet som bahá'í, som nægtede

dette og drev bort fra samfundet i de efterfølgende år. Optællingen for USA i 1916 viste 2.884 bahá'ier mens der i 1926 kun var 1.247 medlemmer, et fald på mere end 50 % (skønt en del af dette fald var på grund af en strengere definition af hvem, der var bahá'í, er det dog klart, at der ikke havde været nogen vækst i samfundet). Udenforstående observatører mente endog at bahá'í-troen var tæt på at dø ud. Richards, en britisk missionær, som skriver i 1932, beskriver bahá'í-troen i vesten som at være i aftagende ("dens dage er ovre") og i England som "praktisk talt at have ophørt med at eksistere."

Det er ikke forbavsende at nogle bahá'ier var dybt ulykkelige over de forandringer, som Shoghi Effendi lavede. De var knyttet til den måde bahá'í-samfundet havde været på i de to første tiår af det tyvende århundrede. De kunne ikke se fordelene ved at forkaste den kultur til fordel for det, som syntes at være en fjern bureaukratisk organisation – især når de eneste resultater syntes at være en markant tilbagegang for troen. Når de så sig omkring, så de bahá'ier, som var apatiske og deprimerede og følte selv skuffelse og frustration.

Nogle bahá'ier reagerede på denne situation ved at drive væk fra troen. I Storbritannien var det f.eks. personer, som var fremtrædende i 'Abdu'l-Bahás tid som Wellesley Tudor Pole og Johanna Dawud, der forsvandt ud af samfundet i den periode. De var uden tvivl ude af stand til at affinde sig med den nye kultur i bahá'í-samfundet. Nogle kom endda i opposition til Shoghi Effendis kampagne for at etablere den administrative orden. I USA besluttede en fremtrædende og rig bahá'í fra 'Abdu'l-Bahás tid, Ruth White, at sætte sig i modsætning til Shoghi Effendi, idet hun baserede sit synspunkt på et forlydende om at 'Abdu'l-Bahá skulle have sagt, at bahá'í-troen ikke kunne organiseres. Hun forsøgte uden held at fastslå, at 'Abdu'l-Bahás testamente, på hvilket Shoghi Effendis bemyndigelse var baseret, og som gav mange direktiver om, hvordan den administrative orden skulle oprettes, var forfalsket. Shoghi Effendi henviste til hendes indsats med ordene: "Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare den mærkelige mentalitet, der, i trods og fuldstændig uden hensyntagen til de tilgængelige tekster i alle 'Abdu'l-Bahás almindelig anerkendte skrifter, er tilbøjelig til at hævde, at det eneste sandhedskriterium for bahá'í-læren er det, som ganske vist kun er en uklar og uautoriseret oversættelse af en udtalelse fra ham."

En om muligt endnu stærkere udfordring til den nye kultur, som Shoghi Effendi prøvede at skabe, kom fra Ahmad Sohrab og Julie Chanler. De havde oprettet the New History Society (det nye historiske selskab) som en metode til gradvist at præsentere bahá'í-troen. Ved hjælp af Mrs. Chanlers generøse økonomiske støtte, var Ahmand Sohrab i stand til at invitere til store møder med en imponerende talerliste på fornemme mødesteder i New York. Sohrab og Chanler blev imidlertid vrede, da det blev foreslået, at deres aktiviteter skulle underlægges det lokale råds jurisdiktion (med andre ord skulle de indlemme sig i den nye kultur, som Shoghi Effendi prøvede at skabe). Til sidst resulterede en konfrontation med Det Nationale Åndelige Råd for USA i deres bortvis-

ning fra troen. De proklamerede sig som forsvarere af personlig frihed og rettigheder i bahá'í-troen og protesterede offentligt og heftigt og sagde, at bahá'í-administrationen var blevet et redskab til autoritær kontrol og totalitarisme – langt fra den liberale holdning, som 'Abdu'l-Bahá fostrede.

Sohrab og Chanler erklærede, at de havde betydelig støtte blandt de fleste bahá'ier, men at de var blevet bragt til tavshed af Det Nationale Åndelige Råds tyranni. De havde i virkeligheden ikke særlig megen støtte blandt bahá'ierne, men det kan godt være, at mange bahá'ier var i tvivl om den nye kultur, som Shoghi Effendi ledte bahá'í-samfundet frem imod. Det er et faktum, at en ny kultur gør mennesker modløse, når de har været vant til den gamle kultur. De har haft det rart i den gamle kultur – det var deres virkelighed. Mange bahá'ier fra den periode var vokset op i den gamle kultur, og derfor repræsenterede den bahá'í-troens virkelighed. Således må nogle bahá'ier i USA have haft deres tvivl, når folk som Ruth White og Ahmad Sohrab sagde, at denne nye kultur ikke var den rigtige bahá'í-tro, men en forvanskning, som blev praktet dem på.

Det er imidlertid vigtigt at opretholde et balanceret perspektiv på disse begivenheder og ikke gøre for meget ud af folk som Sohrab og Chanler. Disse meningsforskelle blev ikke en del af tankegodset hos en stor majoritet af bahá'ierne på den tid. I virkeligheden havde det ingen indflydelse på dem. Nogle New York bahá'ier og nogle få intellektuelle gik ind i diskussionen, men næsten alle disse afviste Sohrab og Chanlers holdning. De med den afvigende mening fandt mere støtte blandt det liberale establishment uden for bahá'í-troen end de fandt i bahá'í-samfundet. Det store flertal af bahá'ier, havde, uanset hvilke tvivl de havde, fordybet sig i det arbejde, som Shoghi Effendi havde givet dem, og lykkedes langsomt med at skabe den administrative orden.

Når man ser det i bagklogskabens lys, er der imidlertid ingen tvivl om, at den retning, som Shoghi Effendi ledte bahá'í-samfundet i, var den rette, hvis samfundet skulle blomstre og vokse i fremtiden. Sociologisk set var der behov for at få Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahás karisma institutionaliseret – hvis bahá'í-troen skulle gå frem mod det næste stadium af sin udvikling. Den kunne ikke fortsætte med at blive styret som en stor familie, hvis den skulle udbredes. 'Abdu'l-Bahá havde ofte talt om det faktum, at gode ideer, ædle principper og velgennemtænkte planer ikke var nok, "vi har brug for en hær for at sejre i den åndelige verden." De nye institutioner skabt af Shoghi Effendi, de nationale åndelige råd og de lokale åndelige råd, ville i de følgende tiår optræde som generaler og officerer i den hær og anspore til en succesrig udbredelse af bahá'í-troen til alle dele af verden.

Når vi så vender tilbage til nutidens bahá'í verden er der en lignende situation som den Shoghi Effendi stod overfor ved begyndelsen af hans embedsperiode, og igen er der behov for en ny kultur. Så vidt som det er muligt at se den nu-

værende situation for sig og at overskue Det Universelle Retfærdighedens Hus' tankegang med at iværksætte forandringen, synes følgende at være hovedtrækkene. Den sidste halvdel af det tyvende århundrede så udbredelsen af bahá'í-troen og oprettelsen af den administrative orden i alle dele af verden. De fleste af de planer der blev iværksat af Shoghi Effendi med tiårskorstoget og fortsat af Det Universelle Retfærdighedens Hus i niårsplanen og efterfølgende planer var centreret om kvantitative mål, som resulterede i spredningen af bahá'í-troen til alle dele af verden og oprettelsen af den administrative orden. Den sidste fase af denne proces sluttede med jerntæppets fald og oprettelsen af bahá'í administrationen i de tidligere kommunistiske lande i 1990'erne.

Under disse tiår har en stadig større del af bahá'í'erne fornemmet, at samfundet manglede åndelig dybde. Udbredelsen af bahá'í-troen har resulteret i en stor forøgelse af antallet bahá'í-samfund, men mange af disse nye samfund har kun lidt forståelse for bahá'í-troen og næsten ingen forståelse for bahá'í-lærens dybde. Dette problem har været alvorligst i nogle af de lande i Den Tredje Verden, hvor der har været storslåede indrullinger i troen, men ikke megen succes med at gøre disse nye konvertitter til kundskabsrige og fordybte medlemmer af bahá'í-samfundet. Det er tydeligt, at den mekanisme der tidligere fandtes i bahá'í-samfundet til at konsolidere troen hos de nye konvertitter og deres forvandling til aktive medlemmer af bahá'í-samfundet er utilstrækkelig i den nye situation. Efter nogen tid begyndte selv de storslåede indrullinger at ophøre, mens bahá'í-samfundet forsøgte at tumle med dette problem. Antallet af omvendelser er faldet til et meget lavt niveau, og selv de, der omvender sig bliver ofte ikke i samfundet. For øjeblikket synes bahá'í-samfundet, som det er nu, ikke at vise sig tilstrækkeligt indbydende til at holde på dem, der bliver bahá'í. Omfanget af dette problem er blevet belyst i en nylig rapport fra den nationale undervisningskomite for USA, som peger på, at hyppigheden af omvendelser til bahá'í-troen er god i forhold til omvendelser til andre religiøse bevægelser i USA, men hyppigheden af bibeholdelse af nye konvertitter er lavere end mange. Mange løsninger er blevet forsøgt med en varierende grad af succes, men det er utvivlsomt sandt, at der ikke har været nogen tilfredsstillende løsning af problemet inden for den gamle kultur.

Det begyndte i nogle tidligere planer, men blev bragt i forgrunden i fireårsplanen 1996-2000, tolv månedersplanen 2000-2001 og den nuværende femårsplan, men Det Universelle Retfærdighedens Hus har nu afstukket en ny vej for bahá'í'erne, som skal løse de problemer, de står over for. Målene i disse planer er kvalitative i stedet for kvantitative. Målet er en forvandling af bahá'í-samfundet. Det følgende er et forsøg på at analysere den nye kultur, som Det Universelle Retfærdighedens Hus forsøger at indføre. Den gamle kultur, som Det Universelle Retfærdighedens Hus har udtalt, det vil søge at befri bahá'í-samfundet fra, er domineret af "den type religiøs aktivitet, der karakteriserer det almindelige samfund – i hvilken den troende er medlem af en menighed, hvor lederskab kommer fra en person eller personer, der formodes at være kvalificeret til formålet, og personlig deltagelse bliver passet ind i et skema, som er

domineret af sager af en helt anden karakter.” Det er tydeligt, at Det Universelle Retfærdighedens Hus mener, at bahá'í-samfundet stadig er farvet af visse karaktertræk, som det ikke mener, burde være en del af bahá'í-troen, og at det er disse karaktertræk, der holder troens fremgang tilbage. Det er stort set karaktertræk, der findes i gængse religiøse samfund, og som bahá'íerne har bragt med sig ind i bahá'í-samfundet.

Disse uønskede træk indbefatter inaktivitet, som ligger i ordene ”medlem af menigheden.” Medlemmer af en menighed spiller en modtagende rolle – modtager prædikener, sakramenter og råd fra præsten. Man fortæller dem, hvad deres skrifter betyder, og hvorledes de skal passes ind i deres liv. I nogle menigheder bliver det endog betragtet som inden for en præsts bemyndigelse at lytte til bekendelser og tilgive synder. Bahá'íer kan ikke længere i den nye kultur spille denne passive rolle. De skal aktivt deltage i deres samfund, studere og fortolke deres skrifter selv og arbejde på deres egen frelse. Hver bahá'í skal være sin egen præst.

Den anden del af den ovenforstående udtalelse peger på det faktum, at lederskab og beslutningstagning af ambitiøse og lærde personer i den nye kultur ikke længere bør have forret. Vi lever i samfund, der er patriarkalske – hvor lederskab ligger hos nogle få personer, hovedsagelig mænd. Disse samfund er hierarkiske, og fordi mænd i følge sagens natur er mere aggressive og konkurrerende, har de en tendens til at ende på toppen af disse hierarkier. Og bahá'íerne har mange steder ubevidst importeret disse tendenser ind i deres samfund med det resultat, at et lille antal personer, sædvanligvis mænd styrer samfundet i de lokaliteter. Det er imidlertid klart, at bahá'í-samfundet bør være et sted, hvor der ikke er nogen magthierarkier – kun tjenestemulighedernes hierarki. Enhver situation med magt eller hierarki, som findes i et samfund med strukturer der i sagens natur favoriserer mænd, som er mere konkurrerende og aggressive, må ophøre. Beslutningstagning skal være gennem en konsultativ proces og kollektivt lederskab – en samfundsstruktur der bidrager mere til, at kvinder og minoriteter spiller en aktiv rolle i samfundet.

Det tredje element i Det Universelle Retfærdighedens Hus' udtalelse signalerer, at det i den nye kultur ikke mere er tilstrækkeligt for bahá'íerne at indpasse bahá'í aktiviteter i tilfældige krinkelkroge i deres liv. Deres deltagelse i samfundet skal blive et centralt træk i deres personlige liv og deres familieliv. Dette kan være det vanskeligste af de tre elementer for vestens bahá'íer at implementere med de enorme og uophørlige materialistiske krav, som moderne liv stiller til individet.

Den nye kultur, som Det Universelle Retfærdighedens Hus viser vejen til, er én hvori ”grupper af Bahá'u'lláhs tilhængere sammen udforsker sandheden i Hans lære, frit åbner deres studiecirkler, andagtsmøder og børneklasser for deres venner og naboer og tillidsfuldt investerer deres bestræbelser i aktivitetsplaner, der er lagt på områdeniveau, der gør vækst et håndterligt mål.” Bahá'í-

samfundets nye kultur er sådan at den enkelte og familien spiller en meget mere central rolle. Mens ansvaret for at indføre processen ligger hos bahá'í-troens institutioner, kan målet sat af Det Universelle Retfærdighedens Hus ikke opnås uden deltagelse af flertallet af bahá'í'ier. Det siger sig selv, at denne nye kultur ikke kan påtvinges fra toppen. Det er hver bahá'ís ansvar at tage initiativet eller deltage i sit eget samfund med at samle grupper af bahá'í'ier med det formål at danne studiegrupper, andagstmøder og børneklasser. Denne proces vil konfrontere bahá'í'erne med deres skrifter og på den måde øge samfundets viden og forståelse og gøre det mere effektivt at undervise i bahá'í-troen; bringe bahá'í'erne sammen i bøn og således forøge samfundets åndelige dybde; sikre at samfundets børn bliver grundigt fordybet i dens lære og den nye kultur med det resultat, at hver følgende generation af bahá'í'ier vil blive i stand til at bringe denne proces videre frem. Al denne aktivitet bør iværksættes på et systematisk grundlag, så det bliver en automatisk del af den enkeltes personlige liv og familieliv.

Videre bør denne nye kultur blive en "læringskultur".⁽¹⁾ Dette betyder, at bahá'í'ier ikke blot skal lære fra deres skrifter og fra gruppens kollektive visdom i processen med den konsultative fordybelse, som opstår i studiegruppen, men de skal også lære udefra egen erfaring. Det var aldrig meningen, at bahá'í-læren skulle bringes i anvendelse i en ensartet form over hele verden, men snarere på måder der er specifikke for lokale situationer og skikke. Bahá'í'erne må derfor blive rede til at bringe bahá'í-læren i anvendelse i deres samfund, og lære udefra hvad der sker som et resultat af processen – og således indføre en cyklus af læring, handling og refleksion, der er resultatet af en gradvist udfoldende forståelse af hvorledes bahá'í-læren kan bringes i anvendelse, og hvad de betyder i en given situation.

(1) Brev fra Det Universelle Retfærdigheden Hus af 17. januar 2003.

Den nye kultur bør også være "en vækstkultur". Det Universelle Retfærdighedens Hus har udtalt at i denne nye kultur:

a. Vil bahá'í'erne se "det som deres forpligtelse at undervise som en naturlig følge af at have accepteret Bahá'u'lláh" og idet de citerer 'Abdu'l-Bahá, "vil hellegelige ethvert flygtende øjeblik af deres liv til udbredelsen af de guddommelige vellugte og ophøjelsen af Guds hellige Ord." I denne situation vil deres hjerter blive så opflammet "med ilden i Guds kærlighed, at de der nærmer sig vil føle dens varme." Således bliver det at undervise i bahá'í-troen "den dominerende lidenskab" i vores liv.

b. "Er der ikke plads til frygt for fiasko. Gensidig støtte, engagement i læring og værdsættelse af forskellighed i handling er de fremherskende normer". Med andre ord at støtten, der kommer fra disse forvandlede samfund dæmper enhver frygt, som den enkelte kunne have, og den "læringskultur", der er blevet indført, betyder at alle undervisnings-bestræbelser bliver en mulighed for at lære og derfor, selv om de mislykkes, er de ikke spildt. Mange for-

skellige bestræbelser bør igangsættes på det lokale plan, og når disse initiativer giver resultat, bør man vurdere hvorvidt det eksisterende initiativ skal revideres eller et nyt initiativ skal tages.⁽²⁾

(2) Brev fra Det Universelle Retfærdighedens Hus af 09.januar 2001.

Et andet ræk ved den nye kultur er, at de aktiviteter, der bliver taget initiativ til i hvert af de lokale samfund bør være systematisk og fortløbende. Skønt det er vigtigt at lære af sine fejl, og at den præcise måde, på hvilken visse aktiviteter gennemføres, fuldstændig ændres med tiden, skal dog den overordnede proces med at udvikle studiegrupper, andagtsmøder, børneklasser, undervisningsaktiviteter, tjeneste osv. implementeres systematisk og vedvarende. Endvidere hviler ansvaret for at gøre alt dette ligeligt på individet, rådene og områderne.

Omfanget af denne nye kultur bør ikke undervurderes. Den forandring, som Shoghi Effendi indførte ved begyndelsen af sin embedsperiode var nok vidtrækkende, men den var i det mindste let at forstå. Det overordnede koncept med at oprette administrationen kunne nemt forstås, og der var modeller i det ydre samfund, som bahá'ierne kunne vende sig til, skønt mange træk i bahá'í administrationen selvfølgelig var enestående og ikke kunne findes andre steder (man kunne til og med sige at til denne dag er nogle aspekter af denne forandring som for eksempel rådslagning og bahá'í valg ikke fuldt ud forstået). Denne nye kultur, som Det Universelle Retfærdighedens Hus har indført er imidlertid mere vanskelig at fatte, fordi der ikke er nogen fortilfælde for den slags samfund, som det søger at skabe. Det er et skridt ind i det ukendte, hvor der ikke er nogle brugbare modeller – således er det en sag om at forsøge og så lære af erfaringen.

Det kan sandelig forekomme mærkeligt for nogle at sige, at denne nye kultur, som søger at skabe samfund, hvor de enkelte bahá'ier tager initiativ til aktiviteter og tager beslutninger på "græsrodsniveau", og på samme tid sige at denne kultur er en proces, der er blevet taget initiativ til af Det Universelle Retfærdighedens Hus, og det er således ledet fra toppen. Man må imidlertid tænke over spørgsmålet: Hvorledes kunne en sådan ny kultur vise sig i et samfund, der er vant til at modtage sin ledelse fra toppen og, som gennem Pagts begreb bliver forhindret i at søsætte et græsrodsoprør for at afstedkomme en sådan forandring? Det er endvidere klart, at Det Universelle Retfærdighedens Hus også ser sig selv som en deltager i "læringskulturen", idet det hæfter sig ved de initiativer, der gik godt i én del af verden og sender denne oplysning videre til andre lande, der kunne have nytte af oplysningen. Det Universelle Retfærdighedens Hus vil utvivlsomt udstede yderligere vejledning, om hvilken slags kultur det forestiller sig, når den nuværende vejledning er blevet integreret.

Den kulturændring, som Det Universelle Retfærdighedens Hus søger at frembringe, er i stor udstrækning en identitetsændring. Bahá'ierne har behov for at

se sig selv i et nyt lys – en ny opfattelse af hvad det betyder at være bahá'í. Denne nye opfattelse indebærer, at bahá'ier forestiller sig en ny type samfund, hvor de er aktive, en ny type samfund der er åbent til den ydre verden, en ny livsstil der sætter bahá'í-troen i centrum af livet. Men denne nye opfattelse behøver ikke at være, og bør ikke være, blot en mental proces. Det er præcis ved at deltage i processerne, at Det Universelle Retfærdighedens Hus, når det i gang sætter studiegrupper, andagtsmøder og børneklasser, afstedkommer at disse nye begreber kan opstå i enhver bahá'ís bevidsthed. Således er det gennem en ændret adfærd, at bahá'ierne kan ændre deres opfattelse og således deres identitet.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at den nye kultur, som Shoghi Effendi foranstaltede var nødvendig for at bahá'í-troen kunne spredes fra den position, den havde i begyndelsen af tyverne. Den nye kultur, som Det Universelle Retfærdighedens Hus ønsker at foranstalte er ligeledes nødvendig, hvis bahá'í-troen nu skal udbredes. I mange årtier har de fleste aktiviteter i de fleste samfund været båret af et lille antal troende. Hvis et stort antal mennesker skal komme ind i bahá'í-samfundet, kan den situation ikke fortsætte. Bahá'í-samfundet har ikke et aflønnet præsteskab og den eneste måde, man kan understøtte samfundsaktiviteter på, hvis store antal mennesker bliver bahá'í, er ved at opgive modellen om en passiv menighed, der bliver ledet af et lille antal mennesker samt at antage den nye kultur med alle bahá'iers helhjertede deltagelse i samfundet – og også ved et koncept om grupper samfund og områderne, som hjælper og virker sammen.

Den slags samfund, som Det Universelle Retfærdighedens Hus forestiller sig er et samfund, der omfatter karaktertræk, der ofte tænkes på som modsatrettede og gensidigt udelukkende. Derfor bør disse samfund være f. eks. både demokratiske og decentraliserede, og dog også underkastet den administrative ordens ledelse og myndighed; der bør være personlig frihed og personligt initiativ, men man forventes også at optræde modent og med selvdisciplin; samfundet bør være forenet og dog åbent for alle. I fortiden var de fleste samfund forenede over for truslen "udefra", nu skal den samme eller en højere form for enhed nås uden en ekstern trussel. Der skal skabes et samfund, der både er forenet og åbent for alle.

Nu har mange bahá'ier utvivlsomt betænkeligheder. De føler sig ikke tilpas i den nye kultur og ser med længsel tilbage til den gamle kultur – den bahá'í-tro de kendte og elskede. Nogle bahá'ier er, som i Shoghi Effendis dage, drevet bort fra troen, fordi de ikke føler sig tilpas i den nye kultur. Andre har endog gjort modstand mod den nye kultur, idet de erklærer, at deres frihed og rettigheder er blevet krænket. De bruger endog det samme citat, som Ahmad Sohrab brugte. Som tidligere er deres antal ubetydeligt, og størsteparten af bahá'ierne er fuldstændig upåvirket af dem. Disse personer er meget højrøstede på Internettet, som har gjort dem i stand til at have en stemme langt ud over deres antal eller betydning. De har som Ahmad Sohrab også fundet en

platform i det liberale establishment. Endnu andre ser eller forstår ikke den kulturændring, der er blevet krævet, og betragter de værktøjer, der er blevet skabt til dens opnåelse (andagtsmøder, studiegrupper og børneklasser) ud fra den gamle kulturs synspunkt og ser derfor ikke muligheden for forandring. Derfor støtter de ikke helhjertet disse værktøjer til forandring.

Indtil videre meddeler Det Universelle Retfærdighedens Hus at i forhold til den nye kultur, er "reaktionsniveauet stadig er langt fra universelt." Ikke alle bahá'íer har reageret på Det Universelle Retfærdighedens Hus' opfordring til en kulturændring. Og det fortsætter: "Der hvor bahá'í-samfund ikke er i stand til at befri sig fra en indstilling til bahá'í livet, som for længe siden har overlevet den værdi, den engang havde, vil undervisningsarbejdet mangle, både det systematiske kendetegn det kræver og den ånd, der skal animere al effektiv tjeneste for troen."⁽³⁾ Brev fra Det Universelle Retfærdighedens Hus af 22. august 2002 til en bahá'í.

Det er naturligvis endnu kun begyndelsen – det tog mere end et tiår at indføre den nye kultur, som Shoghi Effendi tog initiativ til at etablere i bahá'í-samfundet. Men tendensen er ved at vende. Ledet af rådgiverne og de nationale åndelige råd begynder bahá'íerne at følge retningslinierne fra Det Universelle Retfærdighedens Hus – og det er i stigende grad de bahá'íer, der tidligere spillede en passiv "menighedsrolle" i samfundet, som er blevet lederne i samfundet, kvinderne, de unge, som reagerer og tager initiativ til de aktiviteter, som Det Universelle Retfærdighedens Hus har bedt om. Skønt de måske endnu ikke kan forestille sig, hvorledes bahá'í-samfundet vil se ud i sin nye kulturelle skikkelse, og de endnu ikke ser nogen gavn af den nye orden, presser de på med processen. Den retning, som Det Universelle Retfærdighedens Hus peger frem imod, er helt klart det næste logiske skridt i udviklingen af bahá'í-samfundet, og eftersom bahá'í-samfundene reagerer på opfordringen til en ny kultur, kan det forventes at trækkene i den nye kultur bliver tydeligere.